

27.81x14.31	2	עמוד 27	תרבות - מעריב	06/2009	18151961-2
חוף לובייבו מאת מיכאל וויטקובסקי · 16710					

מיכאל וויטקובסקי
חוף לובייבו
 מפולנית: עילי הלפרין
 שוקו, 307 עמ'

מצעד האכזבה

"חוף לובייבו" יחזק אצל הסטרייטים את דימוי ההומו הרדוד וההיסטרי, ולגייז הוא אינו מוסיף דבר על מה שהם יכולים למצוא בחדרי הצ'ט

ייתם ראובני

לפעמים הייתי רואה בירידה לים דרך גן שניידר בתל אביב יצור מופלא: אדון גברת בשמלת חלוק משי בצבע אדום, פתוח מקרימה, יושבת (נגיד כך) על הדשא בקוקטיות של שמנים ומעשנת כמו פועל בניין, קירחת לגמרי, אודם שפתייה עז יותר מהשקיעה הקרבה. אלמלא דמסתפינא, הייתי עוצר את הקורקינט החשמלי ושואל אותה מה היא, מי היא, את מי היא רוצה להקסים ככה. לא שאלתי. בא הספר הזה ונתן על כך תשובה מקיפה, ולא מפי "אוחצ'ה" אחת כזאת אלא מפי אוסף עצום של אוחצ'ות, אומנם פולניות, אבל התשובה לשאלה מה הן רוצות היא אחת: למצוץ זין של "מח'ק", או בתרגום מקומי, "סטרייט".

משאלות הלב של האוחצ'ות זהות בכל מקום, כנראה, לפחות בכל מה שקשור לעניין הזה. בכל מקום יש בד, ואמא גדולה של ההומואים, וסלנג, ורכילות. ככל שנאמר כי זה רק מראית העין של הוויה מורכבת להפליא, זה לא יעזור. מצעדי גאווה, סדרות טלוויזיה וספרים כמו הספר הזה נותנים בדיוק את מה שהם צריכים לתת: לאלה שבפנים – תמונת ראי מוכרת. לאלה שבחוץ – הדימוי של ההומו ההיסטרי, הרדוד, מקבל עוד חיזוק.

על כך כמוכן ידאב הלב. היה לי עניין ב"חוף לובייבו" כדי לקרוא

פרומו למצעד הגאווה, תל אביב 2007 צילום: אלי דסה

משהו על הומואים במקום אחר. אבל כאן, בעיקר בחלק השני, העיקרי, של הספר, הדברים הם ברמה של פלקט מסומס. האוחצ'ות וייזות (זקנות) של מיכאל וויטקובסקי, אוחצ'ה בפני עצמו, מדברות על מין ומרכלות זו על המין של זאת, עד שנדמה כי לא נשאר, ובעצם מעולם לא היה, זמן למין ממש. הזמן כולו הוא זמן של סיפורים, של המצאות, של תלישת, אם לומר כך, חלק קטן מן המציאות, על מנת להתענג עליו בסיפורים והמצאות עד אינסוף. הוא הדין בקשר לרצח ההזוי שבפרק הראשון.

הכיסופים אל "הקומונה" מפליאים, בהתחשב בעובדה שהמתירנות באה אחר כך.

המחבר מציע גם ניתוח מקיף: "האוחצ'ות מאמצות את רפואי ההתנהגות שמהם חתרו נשים להיפטר במהלך האמניציפציה: פסיביות, חיבה יתרה להיות נשלט, מופנמות, הצמדת הרגליים זו לזו תוך שיגור סגירות, הידוק הפה באותה המחווה בדיוק. ערגה לגברים במקום אי תלות, הערכה עצמית נמוכה, כל מיני עידונים כאלה, שכיום כבר לא תמצאו אצל נשים

נשיות". הספר אומר כי האוחצ'ות, שהן "נשים גבריות", ישמחו להיות שפחות של מוח'קים.

לפעמים המונולוגים (מהווגינה?) משעשעים, לפעמים מרירים. לא סתם לא שאלתי את האוחצ'ה בגן שרייבר שום דבר. כשהן מתחילות לדבר, זה נחשול של קנאה-שנאה-ידידות (אהבה? הצחקתם אותן). כמרומה שאי אפשר להפסיק את הורם הזה, מה עוד אם זה נועד ל"ספר", אלא רק לברוח על הקורקינט.

אשר לתרגום. אם המתרגם היה טורח קצת, הוא לא היה כותב "הכול על הכוס שלי" והיה יודע שבתל אביב במצב דומה חובה לומר "כואב לי הכוס". וספק אם משהי כאן אמרה על עצמה אי פעם שהיא "מופקרת מענטזת". גם אי אפשר שלא לעמוד על ההתנשאות הוילגריית של ההוצאה, או לפחות של מי שכתב את גב הספר שרוצה להיות סלנג עכשווי. האוחצ'ות הופכות פתאום ל"גברים המדברים בלשון נקבה" וכל רצונם "מימוש תאוות הבשרים שלהם".

מה שאפשר לקרוא בחדר הכללי של האתר "אטרף", למשל, הוא אם לא ממש ברמה של "החוף", לפעמים ברמה גבוהה אף יותר. ויש שם אפילו מדריך ל"אדון המתחיל", כולל כיצד להעניש את "העבד". בחדר הכללי זורם זרם המרמור והחיפוש. זה ישראלי, זה כאן, וגם: אפשר "לממש תאוות בשרים".